

[Fischer]

et marxistisk etiopisk regime, der kun takket være sovjetisk og cubansk hjælp har været i stand til at holde dele af Eritrea besat. Men samtidig betyder de store ressourcer, som Etiopen sætter ind på denne krig, at Etiopen selv forarmes, og det har så meget desto større negative følger, som landet netop er ramt af en stor tørkekatastrofe. Løsningen må findes politisk, og Eritrea og Etiopen burde jo samarbejde i stedet for at bekrige hinanden, uanset om det skulle være i et statsforbund eller som selvstændige nationer.

Jeg er enig i udenrigsministerens analyse af den manglende danske mulighed for at gribe separat ind på grund af de herskende politiske forhold, men vi deltager da gerne i yderligere overvejelser over, hvordan vi kan komme Eritrea til hjælp i den aktuelle ulykkelige situation.

Bjørn Elmquist (V):

Lad mig for så vidt angår lovforslag nr. L 44 også starte med at kritisere den sammenkædning af de to problemkredse, som venstresocialisterne har foretaget i deres forslag. Vi har i venstre svært ved at se det betimelige i at ville behandle situationen i Afghanistan og situationen på Vestbredden, i Golan-højderne osv. under ét. Vi kan godt forstå VS' formål, og det ser vi som et forsøg på at få USA med i kritikken; hvis der overhovedet skal rettes kritik mod Sovjetunionen, skal det helst siges i næsten samme åndedræt. Det synes vi fremgår helt klart af bemærkningerne til forslaget.

Men at ville sætte lighedstegn mellem den sovjetiske invasion og besættelse af Afghanistan og USAs samarbejde med Israel og derudover at ville behandle Sovjetunionen og Israel som besættelsesmagter under ét forekommer os for grotesk.

Dermed være ikke sagt, at vi endosserer, hvad der sker i de af Israel besatte områder; vi kan fuldt ud tilslutte os de mange kritiske vurderinger, som er kommet til udtryk i officielle danske holdninger gennem årene, det være sig i FN og mange andre steder, herunder også i bilaterale kontakter med israelske repræsentanter, sådan som det f.eks. skete, da statsministeren var i Israel på officielt besøg her i efteråret. Det har VSerne også selv fået med i deres bemærkninger til forslaget.

Andre lejligheder byder sig også. Der er folketingsmedlemmer, der individuelt aflægger besøg i Israel og ved de lejligheder fremsætter kritiske bemærkninger. Jeg selv skal til marts 1986 på besøg med Europarådets juridiske udvalg i Israel, vi skal holde et møde dernede, og da menneskerettighederne er et af de ansvarsområder, vi har i udvalget, har jeg som formand for udvalget bestemt tænkt mig ved den lejlighed at orientere mig om forholdene i de besatte områder og fremsætte kritiske bemærkninger, i det omfang jeg finder belæg derfor ved selvsyn og ved den vidn, jeg har i forvejen.

Med Afghanistan er det helt anderledes. Bortset fra folk, der rejser illegalt ind og ud, er det jo meget svært for udenforstående, en kommission f.eks., som det foreslås i forslaget, at komme ind.

Formanden for FNs menneskerettighedskommission, den østrigske professor Felix Ermacora, har netop afleveret en rapport – der er et par af ordførerne, der har nævnt den allerede, så vidt jeg erindrer – og den må da fjerne enhver tvivl, hvis nogen skulle have haft en sådan, om, hvor uhyggelig den militære fremtreden er over for civilbefolkningen i Afghanistan.

Alt dette kommer vi til at drøfte på et senere tidspunkt. Jeg er meget glad for, at alle partierne i folketinget har kunnet samle sig om en forespørgsel til udenrigsministeren, som, så vidt jeg forstår, vil kunne komme på i folketinget i januar 1986, og ved den lejlighed skal jeg nok komme nærmere ind på vor opfattelse af det, der sker i Afghanistan. Det vil jeg ikke gøre ved denne lejlighed.

Vedrørende beslutningsforslag nr. B 45 vil jeg også anlægge den vurdering, at situationen er rivende gal i Eritrea, den er uhyggelig og umenneskelig: sult, flygtninge, krig, overgreb og deportationer af flygtninge – slet ingen tvivl om den sag. Der har været en del presserapporter i den internationale presse, som også nåede nogle af de danske spalter, i går f.eks. i Kristeligt Dagblad, om de problemer, som lægeorganisationen Læger uden Grænser har været ude for i Etiopien. De har kritiseret de folkeflytninger, der har fundet sted, og mener, at disse, som, så vidt jeg har forstået, også vil komme til at ramme Eritrea; måske endda vil komme til at koste lige så mange ofre, som sulten har kostet indtil nu.